

ת"פ 16191/11/15 - מדינת ישראל נגד בראא כבהא (עציר),

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 16191-11-15 מדינת ישראל נ' כבהא(עציר) 31 דצמבר 2015
מ"ת 16209-11-15 מדינת ישראל נ' כבהא(עציר)
בפני כב' השופט רון שפירא, סגן נשיא
בעניין: מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז חיפה מחלקה פלילית
המאשימה

נגד

בראא כבהא (עציר),
ע"י ב"כ עו"ד מוחמד מסארווה (סנגוריה ציבורית)
הנאשם

גזר דין

הערת מבוא כללית

תיק זה היה אמור להידון בפני כב' השופט טובי. בהעדרו נקבעה ההקראה בפני. במסגרת ההקראה הראשונה הודיעו ב"כ הצדדים כי הם מעוניינים להגיע להסדר טיעון בפני מותב זה ולאחד את הדיון בתיק העיקרי יחד עם הדיון בהליך המעצר, וכך אכן נעשה. בהסכמת ב"כ הנאשם הוארך מעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים.

העבירות בהן הורשע הנאשם וכתב האישום המתוקן

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת הצתה לפי סעיפים 448(א) רישא + 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן שהוגש במסגרת הסדר הטיעון, המתלונן מתגורר בישוב ברטעה, במבנה דו קומתי אשר בקומת הקרקע שלו קיימת חנות למוצרי פלסטיק השייכת לו, ששמה "עדן סנטר פלסטיק". ביום 24.10.15 הנאשם החליט לשרוף את החנות ולצורך כך הצטייד במצית ובקבוק המכיל בנזין. סמוך לפני השעה 02.36, ביחד עם אדם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה, נכנס לרכב מסוג דייהטסו השייך לעדנאן כבהא, אשר חנה סמוך לביתו של עדנאן והנאשם והאחר נסעו בו כשהאחר נוהג ברכב והנאשם יושב לצדו וזאת ללא ידיעתו או רשותו של עדנאן. בשעה 02.36 לערך, הנאשם והאחר הגיעו ברכב אל החניה הסמוכה לחנות, הנאשם יצא מהרכב כשבדידו המצית והבנזין, הנאשם פנה אל ערימת כיסאות פלסטיק שנמצאה בחניה מחוץ לחנות, שפך עליה את הבנזין, הדליק את המצית, ושילח אש במזיד בכיסאות הפלסטיק אשר בערו עד אשר האש כובתה על ידי המתלונן ובני משפחתו. הנאשם חזר אל הרכב בו המתין לו האחר והם נסעו מהמקום וביחד עם האחר החזיר את הרכב סמוך לביתו של עדנאן. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם נזק לכיסאות הפלסטיק. במעשים אלה, אותם ביצע בצוותא עם האחר, הנאשם שילח אש במזיד בדבר לא לו וגרם נזק לרכושו של המתלונן.

תסקיר שירות המבחן

לאור גילו של הנאשם חלה חובת תסקיר. על כן, הנאשם נשלח לקבלת תסקיר שירות המבחן. בתסקיר שהוגש מטעם שירות המבחן נכתב כי שירות המבחן התרשם כי הנאשם לוקח אחריות מלאה על ביצועה של העבירה והביע חרטה כנה. לדבריו, במועד האירוע שוחח עם חברתו ובמהלך שיחה זו חברתו כעסה עליו, גידפה אותו ואת בני משפחתו. לדבריו, הדבר ערער אותו מאוד ואז קנה שתייה חריפה ושתה לשכרה. לטענתו, הדבר מנוגד לאופן התנהלותו בדרך כלל. עוד מסר לשירות המבחן כי בהמשך, בהיותו תחת השפעת אלכוהול, פגש אותו אדם אחר שדרש ממנו שיציג את חנותו של המתלונן ובנוסף איים עליו, על משפחתו ועל אביו. עוד מסר הנאשם לשירות המבחן כי הוא ביקש מאדם נוסף שיסיע אותו למקום ופעל כמתואר בכתב האישום. הנאשם מסר כי למחרת בבוקר הבין את משמעות מעשיו, חש חרטה עמוקה והסגיר עצמו למשטרה. הנאשם שלל כל תלות באלכוהול או צריכת סמים.

שירות המבחן התרשם כי מדובר בבחור צעיר, מופנם, בעל ביטחון עצמי נמוך, אשר לאורך השנים תפקד ברמה טובה ושמר על יציבות מותאמת במסגרות השונות. הנאשם גדל בצל אב עיוור, לו דאג לאורך השנים והיווה עבורו דמות הורית משמעותית. בשל עיוורונו, חש הנאשם מחויבות ודאגה רבה לשלומו ורווחתו הנפשית של אביו. שירות המבחן התרשם כי על רקע תחושות של חוסר אמון באחרים, הנאשם נוטה להימנע מיצירת קשרים חברתיים משמעותיים ומחייבים מחוץ למעגל המשפחתי. שירות המבחן סבור כי לנאשם אין דפוסי התנהלות והתנהגות עברייניים בדרך כלל ולאורך השנים עשה מאמצים לנהל אורח חיים נורמטיבי ויציב. כן נראה לשירות המבחן כי לנאשם מטרות ושיאיות המותאמות לגילו וכוללות רכישת מקצוע ובניית משפחה.

להערכת שירות המבחן הסתבכותו של הנאשם בעבירה הנדונה ייתכן וקשורה להיותו תחת השפעת אלכוהול, כמו גם חשש ופחד לשלומו של אביו, מה שהביאו לפעול בהתאם לנדרש ממנו. שירות המבחן מעריך כי בשל היותו תחת השפעת אלכוהול התקשה הנאשם לשקול ולבחון את משמעות מעשיו. הנאשם שלל כל נזקקות טיפולית.

בסיכומי של דבר, שירות המבחן התרשם כי מדובר בבחור צעיר ללא דפוסי התנהלות והתנהגות עברייניים. כן התרשם שירות המבחן כי הסתבכותו בעבירה הנדונה וההשלכות, הכוללות את ההליך המשפטי, המעצר, לצד תחושות הבושה שחש מעצם מעורבותו במעשה וכן מול האכזבה של אביו במעשיו, מהווים עבור הנאשם גורם מרתיע. לאור זאת ולאור העובדה שהנאשם שלל כל נזקקות טיפולית, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית העשויה להפחית סיכון להישנות הסתבכותו בעבירות.

הטיעון לעונש

מטעם הנאשם העיד אביו של הנאשם, אשר סיפר כי הינו עובד במפעל שיקום לעיוורים בכפר קרע. האב סיפר כי הוא כבד ראייה אך נחשב כעיוור. סיפר כי הוא מקבל תמיכה דרך משרד העבודה והרווחה. כן סיפר כי חינך את בנו בצורה הטובה ביותר שניתן ובנו מסייע לו. סיפר שהוא מסר את הנאשם למשטרה. כן סיפר כי המתלונן הוא בן דוד ואין ביניהם שום בעיה. האב אמר שהוא נגד המעשה של הנאשם ובנו נהג להתנהג בצורה טובה ולעזור לו בכל. הוא תומך בחוקי

המדינה ולא חייב את בנו לדברים כאלה. האב ביקש לתת לבנו הנאשם אפשרות לבצע את העונש מחוץ לכלא ואמר שהוא מוכן לחתום על ערבות. אמר שהוא חושב שבנו למד לקח ושיעור ממה שעשה. האב סיפר כי הבין מהמשפחה שבנו היה חייב לעשות את המעשה בגלל שפחד על אביו מכיוון שאמרו לו שיתקפו את אביו אם לא יעשה זאת.

כן הוצג מכתב המלצה ממעסיקו הקודם של הנאשם לפיו הנאשם עבד בצורה מקצוענית ואכפתית והיה בעל תכונות חיוביות ורצינות. היה עובד ישר ולא עשה בעיות, דאג לאווירה נעימה ומעסיקו הקודם ממליץ לעזור לו ככל האפשר.

מטעם המאשימה הוגש מכתבו של המתלונן המתאר את הפחד בו חיה משפחתו מאז האירוע והנזק שנגרם לו ולמשפחתו.

ב"כ המאשימה טענה שהנאשם עצור בתיק זה מיום 25.10.15, ללא עבר פלילי, בן 19. נטען כי הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה הינו פגיעה קשה בשלום הציבור וברכשו. נטען כי מדובר בעבירות נגד רכוש אשר תחילתן ידועה וסופן עלול היה להסתיים גם בפגיעה בגוף ונפש וכי בתי המשפט התייחסו לא אחת לחומרת עבירות ההצתה והסכנה הבלתי נשלטת הנשקפת מהן.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה טענה ב"כ המאשימה כי עובדות כתב האישום מעידות על חומרת המעשים ועל התכנון שקדם למעשים. נטען כי מדובר בעבירת הצתה שתוכננה מראש על ידי הנאשם ולצורך כך הצטייד בבנזין, מצית ורכב שאינו שייך לו על מנת להקשות על זיהויו. נטען כי חלקו של הנאשם במעשים היה מרכזי ביותר שכן ההחלטה להצית את חנותו של המתלונן הייתה של הנאשם וכן התכנון של התוכנית העבריינית וההוצאה אל הפועל של התוכנית נעשו על ידי הנאשם עצמו. באשר לנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה נטען כי מחמת טבעה וטיבה של האש ונטייתה להתפשט ולכלות כל דבר העומד בדרכה, פוטנציאל הסכנה הטמון באש הוא עצום ורב, בייחוד כאשר הכוונה הייתה להצית חנות הנמצאת בבניין מגורים. כמו כן, נטען כי הנאשם הצית את המקום בשעת לילה מאוחרת, בעוד המתלונן ומשפחתו ישנים בביתם ורק באורח נס נמנעה פגיעה בחיי אדם. נטען כי העובדה שלא נגרם נזק חמור עוד יותר אינה צריכה לעמוד לזכותו של הנאשם, שכן מניעתו של נזק משמעותי יותר הייתה תולדה של פעולה מהירה של בני משפחתו של המתלונן. כן נטען כי הנאשם הוכיח במעשיו כי הוא אדם מסוכן וחסר גבולות, אשר לא היסס לבצע זממו והיה מוכן לסכן חייהם של אנשים ורכוש רב. נטען כי מעשים אלה מעידים על דפוס התנהגות עברייני ואלים אשר יש להעביר בגינו מסר חד משמעי ובלתי מתפשר, בייחוד לאור גילו הצעיר של הנאשם.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת הפנתה ב"כ המאשימה לפסקי דין בהם הושתו עונשי מאסר ממושכים שבין 30 חודשי מאסר ל- 4 שנות מאסר. על כן, טענה המאשימה כי היא סבורה שמתחם העונש ההולם הינו 2 - 4 שנות מאסר בפועל. כן טענה המאשימה כי לא מתקיימות בעניינו של הנאשם נסיבות המצדיקות סטייה ממתחם העונש ההולם שהוצג על ידה. נטען כי לזכותו של הנאשם ניתן לזקוף את גילו הצעיר והודאתו בכתב האישום המתוקן. יחד עם זאת, נטען כי עולה מתסקיר שירות המבחן כי הנאשם לוקח אחריות חלקית לביצוע מעשיו ותולה את האחריות להסתבכותו בשימוש באלכוהול ובפחדו מאדם אחר. כמו כן, נטען כי הנאשם שלל בפני שירות המבחן נזקקות טיפוליות ולכן שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית העשויה להפחית את הסיכון להסתבכותו בעבירות נוספות. על כן, מבקשת המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל בתוך מתחם העונש ההולם שהוצג, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

המאשימה מציינת גם כי הדברים שהובאו על ידי אביו של הנאשם וגם מקבלים ביטוי כלשהו בתסקיר שירות המבחן, לפיהם הנאשם ביצע את העבירה כי איום על ידי אחר, אינם מקבלים ביטוי בכתב האישום המתוקן, ולא בכדי. נטען כי מדובר בטענות שלא הייתה לגביהן הסכמה והנאשם מסר מספר גרסאות בעניין, כך שאין לתת לדברים אלה משקל.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם בחר להודות מידית ובהזדמנות הראשונה בפני מותב זה בעובדות כתב האישום המתוקן. נטען כי העיתוי של ההודאה מלמד על רצינות לקיחת האחריות והפנמת חומרת המעשים שלו. נטען כי הנאשם למחרת האירוע, בעידוד בני משפחתו, פנו למתלוננים והסבירו להם שהוא היה מעורב באירוע. בעקבות זה, בן משפחת המתלונן פנה למשטרה ושניהם הגיעו לנקודת איסוף ושם עצרו את הנאשם, ומאז נודעו למשטרה פרטי כל האירוע מהנאשם. הנאשם עשה שחזור ומסר פרטי המעורבים הנוספים וכן התעמת עם מעורב נוסף בחקירות. נטען כי הנאשם מגיע מכפר קטן שמונה כאלף תושבים וכל הישוב כולו יודעים על המקרה הזה.

עוד טען ב"כ הנאשם כי חוץ מהודאתו הנאשם שיתף את שירות המבחן בנסיבות המעשה. נטען כי מדובר באירוע נקודתי בו היה נתון הנאשם תחת חולשה מסוימת. נטען כי מבלי להצדיק את מעשיו של הנאשם, לא ניתן להתעלם מכך שהמעשים של המעורבים האחרים בפרשה לא נופלים בחומרתם מחלקו של הנאשם ונוצר עיוות מוסרי מכיוון שלא ניתן לעת הזו לבסס אישום נגדם ויש לאזן זאת בעת שקילת העונש של הנאשם. כן נטען כי הנאשם הצית ערימת כיסאות פלסטיק שנמצאות בחניה מחוץ לחנות וזה ממש רחוק מהחשש אליו טוענת ב"כ המאשימה שהיה חשש שהאש תתקדם לעבר העסק או לעבר הבית שנמצא בקומה הראשונה.

ב"כ הנאשם מבקש להתחשב בגילו הצעיר של הנאשם, אשר היה בן 19 ו-10 ימים בעת ביצוע המעשה ונמצא בקבוצת הבגירים-קטינים שאפילו המחוקק סבר שיש חובת קבלת תסקיר בעניינם. נטען כי מתסקיר שירות המבחן עולה כי מדובר בבחור צעיר ללא נורמות עברייניות, שזו הסתבכותו הראשונה, בן למשפחה נורמטיבית. אביו מהווה דמות משמעותית, סמכותית, מיעצת ומכוונת. הנאשם סיים 12 שנות לימוד ועבד בתחום המסעדות. הוגש אישור מעסיק קודם והמלצתו שמדברת בעד עצמה. לפני המעצר עבד הנאשם בבית מלון בתל אביב והוא מעוניין להמשיך ללמוד טבחות. נטען כי הנאשם תפקד ברמה טובה לפני מעצרו והיה במסגרת תעסוקתית יציבה. שירות המבחן העריך שאין לו דפוס עברייני והסיכוי להישנות המעשים נמוך לאור אורח החיים הנורמטיבי שניהל והשאיפות והמטרות שלו שנמצאות מתאימות לגילו. שירות המבחן נתן משקל לכך שהנאשם התקשה לבחון את משמעות המעשים שלו בעת קרות האירוע והתרשם שההליך המשפטי והמעצר של הנאשם, לצד התחושה של הבושה שגרם לעצמו ולבני משפחתו והאכזבה לאביו ממעשיו, מהווים עבורו גורם מרתיע. נטען כי זה מקרה מתאים להסתפקות בימי מעצרו לצד ענישה צופה פני עתיד. לחלופין, נטען כי ניתן להטיל עונש בדמות מאסר שניתן לרצותו בעבודות שירות, שהוא עונש חינוכי.

ב"כ הנאשם מפנה לדו"ח ועדת דורנר, שם נקבע שהמאסר הוא לא הפתרון וטוען כי החשש הוא שהנאשם יפנים דווקא נורמות עברייניות בין כתלי הכלא והדבר לא יביא לקידום עניינו אלא אולי לרגרסיה.

לעניין מתחם הענישה ונסיבות המקרה טוען ב"כ הנאשם שהמתחם מתחיל ממאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות, עד 18 חודשי מאסר. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה המתווה מתחם של בין 4 חודשים ל-18 חודשים, כאשר ניתן לסטות מהמתחם לאור נסיבות מיוחדות.

הנאשם עצמו טען שהוא מצטער, שטעה ולא יחזור על הטעות הזאת. טען שהוא בן 19 ולפני האירוע עבד בבית מלון. למד 12 שנים, סיים תיכון, אין לו בגרות. ציין שלמד מחשבים בתיכון. טען שוב שהוא מצטער ולא יחזור על הטעות הזאת.

שיקולי בית המשפט לעניין הענישה

קביעת מתחם העונש ההולם

בבואו של בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, עליו להביא בחשבון את העונש הקבוע בחוק למעשים שבגינם הורשע הנאשם, חומרת נסיבות המקרה ומכלול הנתונים הקשורים למעשה ולמבצע העבירה. מתחם העונש ההולם משקף קביעה ערכית לעונש ראוי, ואינו משקף, בהכרח, את הענישה המקובלת והרווחת בפסיקה קודמת, ובמיוחד בפסיקה שקדמה לכניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין.

בענייננו מדובר בעבירת הצתה כאשר העונש המרבי בגין עבירה זו על פי סעיפים 448(א) רישא + 29 לחוק העונשין הינו 15 שנות מאסר.

הערך החברתי שנפגע

העבירה שבה הורשע הנאשם טומנת בחובה פוטנציאל לפגיעה בחיי אדם ובשלום הציבור, זאת מעבר לפגיעה ברכוש.

כידוע, "טבעה של הצתה שראשיתה ידוע, אולם כיצד תתפשט ומה יהיה היקף הנזק הכרוך בה, הוא עניין שלמצית, בדרך כלל, אין שליטה עליו..." (ע"פ 7496/12 זיתוני נ' מדינת ישראל (פסק דין מיום 24.6.13)).

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

בגדר הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את חלקו של הנאשם בביצוע העבירה, כאשר הנאשם הוא האחראי לאירוע (למרות טענותיו של הנאשם כי אויים על ידי אחר אשר ציווה עליו לעשות את המעשה, הדבר אינו מקבל ביטוי בעובדות כתב האישום שבהן הודה הנאשם), ואת הנזק שנגרם ממעשיו. במקרה זה יש להביא בחשבון בעיקר את הנזק שעלול היה להיגרם ממעשיו של הנאשם, כאשר, כאמור, אין לדעת מה יהיה היקף הנזק הכרוך בהצתה, עניין שלמצית, בדרך כלל, אין שליטה עליו. המקרה עלול היה להסתיים בתוצאה קטלנית. הנאשם אמנם הינו אדם בוגר אשר מבין את חומרת מעשיו והייתה לו האפשרות להימנע מביצוע העבירה, אך הנאשם גם היה בן 19 בעת ביצוע המעשה, בגיר - צעיר, אשר כבר נקבע בפסיקה כי כאשר מדובר בבגיר צעיר ייתכן שהנאשם אינו מודע לחומרת מעשיו באופן מלא ואינו מפנים את משמעותם כפי שאדם בוגר מפנים זאת.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

בגדר הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה יש להביא בחשבון את הפגיעה של הענישה בתיק זה בנאשם ובמשפחתו,

שככל הנראה הינה משפחה נורמטיבית. יש להביא בחשבון את הודאתו המידית של הנאשם במעשיו וכן את חרטתו על מעשיו. כן יש להביא בחשבון את נסיבות המקרה, כפי שפורטו גם בתסקיר שירות המבחן. כאמור, מדובר בנאשם צעיר, כבן 19 בעת ביצוע המעשה, ללא עבר פלילי, אשר הודה מיד והתחרט על מעשיו וזהו מעצרו ומאסרו הראשון שככל הנראה מהווה הרתעה מבחינתו מביצוע עבירות נוספות בעתיד, כפי שנכתב גם בתסקיר שירות המבחן.

מתחם העונש ההולם וסטייה מהמתחם

המאשימה הציגה בפני ביהמ"ש פסיקה המציגה מתחם רחב של ענישה, החל מ-30 חודשי מאסר ואילך. מאידך, קיימת פסיקה במסגרתה נגזרו עונשים של מאסר של מספר חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות גם במקרים חמורים מזה שלפני, כפי שציין גם ב"כ הנאשם. יצוין כי מטבע הדברים, הפסיקה שאליה הפנתה המאשימה אינה משקפת את עובדות המקרה הנוכחי ואינה זהה לנסיבות מקרה זה.

בהביאי בחשבון את נתוני המקרה כפי שפורטו, סבורני כי יש לאמץ מתחם ענישה התואם את דרגת החומרה של המעשים, שאינו ברף העליון.

בנסיבות העניין, לאור המפורט לעיל, לאור העובדה שלא נגרם נזק רב ממעשי הנאשם ולאור נסיבות המקרה, סבורני כי יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם במקרה זה בין 4 חודשי מאסר בפועל, אשר יכול וירוצו בעבודות שירות ל-18 חודשי מאסר בפועל, בלוויית עונשים נלווים כגון מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

אוסף כי הבאתי בחשבון, בין היתר, גם את המלצות הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים (להלן: "דו"ח ועדת דורנר") שפורסם בנובמבר 2015 והאמור שם לעניין מאסרים קצרים הנגזרים על כאלו שלא היו מעורבים בפלילים והשלכותיהם השליליות. האמור שם הנחה את בית המשפט לעניין גזירת הדין.

בנסיבות העניין אינני סבור כי יש מקום במקרה זה לסטות ממתחם הענישה ומהעונש ההולם.

סיכום הענישה וגזר הדין

בהביאי בחשבון את השיקולים הכוללים את נסיבותיו האישיות של הנאשם, את חרטתו של הנאשם על המעשים והודאתו, את העובדה שלמתלונן לא נגרמו נזקים חמורים כתוצאה ממעשי הנאשם, אך מאידך את הנזקים שעלולים היו להיגרם ממעשי הנאשם, סבורני כי יש להטיל במקרה זה ענישה שהינה ברף התחתון של המתחם שנקבע.

לאור העובדה שהנאשם נמצא במעצר עד תום ההליכים מיום 25.10.15 - חלק משמעותי מהעונש שלדעתי מהווה עונש ראוי והולם בנסיבות העניין - סבורני כי אין מקום להורות על שחרורו של הנאשם ממעצר בשלב זה וריצוי העונש בדרך של עבודות שירות. יש לאפשר לנאשם לסיים ולרצות את עונשו, שכן ממילא כבר ריצה מעצר המהווה חלק משמעותי מתקופת המאסר שבדעתי לגזור במקרה זה.

אשר על כן, לאור המפורט לעיל, הנני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

5 חודשי מאסר לריצוי בפועל שמניינו החל מיום מעצרו, 25.10.15;

כמו כן, הנני גוזר על הנאשם מאסר מותנה של 7 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור העבירה בה הורשע וזאת בתוך שלוש שנים מהיום ויורשע בגינה;

אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלונן ולשלם לו פיצוי בסך של 15,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 15.2.16 ובכל 10 לכל חודש שלאחריו.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ט טבת תשע"ו,
31 דצמבר 2015, במעמד
ב"כ המאשימה, הנאשם וב"כ
הנאשם.

ר' שפירא, ס. נשיא